

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4CdoPr/12/2024
Identifikačné číslo spisu:	1320206254
Dátum vydania rozhodnutia:	27.03.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Nora Halmová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1320206254.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu T. N., narodeného XX. W. XXXX, trvale bytom U., XXXX Č.S., N. XXX/XX, zastúpený advokátskou kanceláriou Kinstellar, s.r.o., Bratislava, Hviezdoslavovo nám. 13, IČO: 35 873 833, proti žalovanej obchodnej spoločnosti EUROPERSONAL & FABRIKA s. r. o., Bratislava, Jašíkova 2, IČO: 44 972 911, právne zastúpený JUDr. Juliánom Lapšanským, advokátskou kanceláriou, spol. s r.o., Bratislava, Zelinárska 8, IČO: 45 941 815, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV sp. zn. B3-44Cpr/16/2020 o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 21. novembra 2023, 14CoPr/6/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Pôvodne Okresný súd Bratislava III rozsudkom zo 17. augusta 2022, č. k. 44Cpr/16/2020-144, v súčasnosti Mestský súd Bratislava IV sp. zn. B3-44Cpr/16/2020 (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozhodol, že návrh na prerušenie konania zamietol (I.), konanie v časti o zaplatenie náhrady mzdy vo výške 819,48 eura brutto s príslušenstvom zastavil (II.), určil, že skončenie pracovného pomeru založeného pracovnou zmluvou medzi žalobcom a žalovanou z X. júla XXXX na základe oznámenia žalovanej zo 17. marca 2020 je neplatné (III.), žalovaná bola povinná zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy vo výške 4.446,34 eura brutto spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne: zo sumy 504 eur od 21. apríla 2020 do zaplatenia, zo sumy 1.095,71 eura od 21. mája 2020 do zaplatenia, zo sumy 1.095,71 eura od 21. júna 2020 do zaplatenia, zo sumy 1.095,71 eura od 21. júla 2020 do zaplatenia, zo sumy 655,21 eura od 21. augusta 2020 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (IV.), žalobcovi súd priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 68 % (V.). Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 1 ods. 4, § 48 ods. 9, § 58 ods. 1, 4, 5, 6 a 13, § 59 ods. 1, 3 a 5, § 71 ods. 1, 2 a 3, § 77, § 79 ods. 1, § 134 ods. 1, 2 a 4 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce (ďalej len „Zákonník práce“), § 36 ods. 1 a 2, § 39, § 517 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 3 nariadenia vlády č.

87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Vecne vo svojom rozhodnutí poukázal, že medzi stranami sporu bola sporná skutočnosť, či oznámením o skončení pracovného pomeru na dobu určitú zo 17. marca 2020, došlo k platnému skončeniu pracovného pomeru žalobcu u žalovanej, keď pracovný pomer bol dohodnutý na dobu určitú vymedzenú konkrétnym dátumom X. (čl. III., 3.2. pracovnej zmluvy). V tejto súvislosti bolo teda sporným, či bolo možné platne skončiť pracovný pomer v zmysle dohody o rozvázovacej podmienke trvania pracovného pomeru vymedzenej v článku III., bod 3.3 pracovnej zmluvy „k dátumu uvedenému v oznámení užívateľského zamestnávateľa,“ a to v nadväznosti na dohodu zmluvných strán o skončení dočasného pridelenia, na základe jednostranného ukončenia dočasného pridelenia zamestnanca zo strany užívateľského zamestnávateľa, pred uplynutím dojednanej doby dočasného pridelenia v prípade, že užívateľský zamestnávateľ ukončí objednávku na výkon prác - článok XIII., bod 13.5. pracovnej zmluvy. Z uvedeného bodu pracovnej zmluvy vyplývalo, že strany sa mali dohodnúť na rozvázovacej podmienke trvania pracovného pomeru, avšak z formulácie tohto bodu nebolo zrejmé, čo ňou malo byť (aká právna udalosť alebo skutočnosť). Pokiaľ touto podmienkou mal byť deň, ktorý uvedie užívateľský zamestnávateľ vo svojom oznámení, bolo zrejmé, že nejde o podmienku, ale o neprípustnú dohodu, umožňujúcu užívateľskému zamestnávateľovi svojvoľne určiť dátum, kedy má zaniknúť pracovný pomer prideleného zamestnanca. Vo vzťahu ku skončeniu pracovného pomeru bola podmienka dohodnutá stranami v článku III. pracovnej zmluvy neplatným právnym úkonom pre rozpor s kogentnými ustanoveniami Zákonníka práce o skončení pracovného pomeru, resp. pre obchádzanie § 58 ods. 5 Zákonníka práce. V posudzovanej veci bolo potrebné rozlišovať medzi dvoma právnymi inštitútmi a ich realizáciou, t. j. trvanie pracovného pomeru na určitú dobu a trvanie a ukončenie dočasného pridelenia zamestnanca, keď v danom prípade bol pracovný pomer žalobcu síce dohodnutý na konkrétnu určitú dobu, ale v dohode o dočasnom pridelení bola súčasne dohodnutá aj možnosť predčasného skončenia dočasného pridelenia, čím sa následne končí aj pracovný pomer. Možnosť predčasného ukončenia bola formulovaná tak, že dočasné pridelenie sa končí okamihom, kedy agentúra oznámi zamestnancovi, že užívateľský zamestnávateľ nepotrebuje výkon jeho práce. Možnosť takto sa dohodnúť na predčasnom skončení vyplýva priamo z § 58 ods. 8 Zákonníka práce. Pracovný pomer dohodnutý od určeného dňa do skončenia výkonu prác u užívateľského zamestnávateľa nemožno považovať za požadovanú objektívnu skutočnosť, ktorá bola spôsobilá vyvolať skončenie pracovného pomeru na určitú dobu so zamestnancom a ani s ním predčasne ukončiť dočasné pridelenie. Podľa právnej úpravy účinnej od 1. marca 2015 podľa § 58 ods. 5 posledná veta pred bodkočiarkou Zákonníka práce (zákon č. 14/2015 Z. z.), agentúra dočasného zamestnávania (t. j. žalovaná), ktorá uzatvára so zamestnancom pracovný pomer na určitú dobu, určí dobu trvania tohto pracovného pomeru dátumom jeho skončenia (nejedná sa o prípad podľa § 48 ods. 4 písm. a) Zákonníka práce, na ktorý sa táto požiadavka nevzťahuje). Uvedená právna úprava priamo požaduje, aby v danom konkrétnom prípade bola určitá doba trvania pracovného pomeru vymedzená v pracovnej zmluve konkrétnym dátumom jeho skončenia, tzn. že vylučuje vymedzenie určitej doby iným spôsobom (inou objektívne určiteľnou skutočnosťou). Pre platné dojednanie určitej doby bolo nevyhnutné, aby bola vymedzená spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, kedy sa pracovný pomer skončí. V zmysle doložky 311 Smernice Rady 1999/70/ES o rámcovej dohode o práci na dobu určitú, záväznej pre Slovenskú republiku, bola vo vzťahu k dobe trvania pracovného pomeru, takouto objektívne určiteľnou skutočnosťou, priamy časový údaj, splnenie určitej úlohy alebo určitá udalosť, u ktorej je isté, že nastane, nakoľko práve takéto objektívne, určité a nezameniteľné vymedzenie doby trvania pracovného pomeru odlišuje pracovný pomer na určitú dobu, od pracovného pomeru na neurčitý čas. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že účastníci pracovnoprávneho vzťahu dohodli trvanie pracovného pomeru na dobu určitú vymedzením konkrétného časového údaju, a to „do XX. XX. XXXX“ (čl. III., ods. 3.2.). Následné dojednanie podľa ods. 3.3 o „rozvázovacej podmienke trvania pracovného pomeru k dátumu uvedenému v oznámení užívateľského zamestnávateľa“, možno z hľadiska požiadavky ustanovení pracovnoprávnych predpisov (ako aj predpisov občianskeho práva podľa § 36 Občianskeho zákonníka) považovať za neplatné, nakoľko okrem toho, že určuje inú dobu trvania pracovného pomeru ako predchádzajúci odsek, vymedzuje ju spôsobom, z ktorého na jednej strane vôbec nevyplýva, kedy nastane konkrétna objektívne určiteľná skutočnosť ohraničujúca dobu trvania pracovného pomeru, a na strane druhej ani nevymedzuje žiadnu podmienku, ktorú nazýva rozvázovacou. Vzhľadom na subsidiárnu pôsobnosť Občianskeho zákonníka v zmysle § 1 ods. 4 Zákonníka práce, súd prvej inštancie považoval

v tejto časti pracovnej zmluvy dojednanie účastníkov pracovnoprávneho vzťahu (čl. III ods. 3.3) za absolútne neplatné podľa § 37 ods. 1 a § 41 Občianskeho zákonníka v spojení s § 15 Zákonníka práce, a to pre absenciu vymedzenia podmienky a celkovú neurčitosť a nezrozumiteľnosť uvedeného bodu pracovnej zmluvy z 1. júla 2019. Žalobou uplatnený nárok súd prvej inštancie subsumoval pod § 137 písm. d) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v spojení s § 77 Zákonníka práce a určil, že skončenie pracovného pomeru založeného pracovnou zmluvou medzi žalobcom a žalovanou z X. júla XXXX na základe jeho oznámenia zo 17. marca 2020 bolo neplatné (výrok č. III. rozsudku), napriek tomu, že žalobca žiadal určenie, že k skončeniu pracovného pomeru nedošlo, nakoľko petitom požadované určenie by z dôvodu zmluvne dohodnutého uzavretia pracovného pomeru na dobu určitú do XX. júla XXXX nemalo právne opodstatnenie. Písomným podaním z 26. februára 2021 žalobca, v záujme zachovania hospodárnosti konania, výpočet žalovanej na náhradu mzdy nerozporoval a stotožnil sa s ním, a na pojednávaní 18. júla 2022 uviedol, že toto podanie možno považovať za čiastočné späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie 819,48 eura istiny s príslušenstvom. S poukazom na ust. § 144, § 145 ods. 2 a § 146 ods. 1 CSP súd prvej inštancie, vzhľadom na dispozitívny úkon žalobcu, ktorým vzal žalobu späť v časti o zaplatenie 819,48 eura istiny s príslušenstvom, o podanom návrhu rozhodol v rozhodnutí vo veci samej tak, že konanie o tomto nároku zastavil (výrok II.). V tomto prípade nebol potrebný súhlas žalovanej so späťvzatím, nakoľko k späťvzatíu žaloby došlo skôr, než sa začalo pojednávanie. Žalobca 17. marca 2020 oznámil žalovanej, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával. Dôsledkom rozhodnutia súdu o neplatnosti skončenia pracovného pomeru bolo, že pracovný pomer žalobcu 17. marca 2020 neskončil a žalovaná bola povinná podľa § 79 Zákonníka práce poskytnúť žalobcovi náhradu mzdy do času, kedy mu umožní pokračovať v práci alebo do skončenia pracovného pomeru uplynutím dohodnutej doby, teda v prejednávanej veci do 18. júla 2020 (dodatok k pracovnej zmluve a dohode o dočasnom pridelení zamestnanca z X. januára XXXX). Zo mzdového listu za 4. štvrtrok 2019 súd prvej inštancie zistil, že výška priemernej hrubej mzdy žalobcu bola vo výške 1.095,71 eura. Uvedená výška priemerného mesačného zárobku nebola medzi stranami sporná. Náhrada mzdy bola žalobcovi priznaná od 18. marca 2020 do 18. júla 2020, tak ako si ju žalobca uplatnil. Súd prvej inštancie, zhodne s právnym názorom žalobcu, má za to, že žalobcovi by patrila prisúdená náhrada mzdy aj v prípade, ak by oznámenie žalovanej nebolo posúdené ako úkon smerujúci k skončeniu pracovného pomeru. Podaním zo 4. apríla 2022 žalovaná navrhla prerušenie konania v zmysle § 164 CSP až do právoplatného rozhodnutia dovolacieho súdu v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 19Cpr/13/2020 v spojení s konaním vedeným na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 10CoPr/2/2021 o otázke prípustnosti dojednania rozvázovacej podmienky v pracovnej zmluve medzi zamestnancom a zamestnávateľom, ako doby trvania pracovného pomeru zamestnanca. Súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 162 ods. 3 a § 164 CSP dospel k záveru, že v tomto prípade dovolacie konanie t. j. konanie o mimoriadnom opravnom prostriedku, nepredstavuje súdne konanie v zmysle § 164 CSP a súd v tomto konaní si môže uvedenú otázku vyriešiť ako predbežnú, a preto návrh žalovanej na prerušenie konania zamietol (výrok I.). O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP. Pomer úspechu strán sporu súd prvej inštancie určil porovnaním žalobného petitu a výroku rozsudku, ktorým vo veci rozhodol. V tomto konaní sa žalobca domáhal zaplatenia 5.265,82 eura (100 %), žalobca procesne zavinil zastavenie konania v časti o zaplatenie 819,48 eura (16 %), žalobca bol teda úspešný v rozsahu 84 %, žalovaný bola úspešný v rozsahu 16 %. Po odpočítaní úspechu žalovanej od úspechu žalobcu ($84\% - 16\% = 40\%$), celkový úspech žalobcu predstavuje 68 %.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“), na základe odvolania žalovanej rozsudkom z 21. novembra 2023 sp. zn. 14CoPr/6/2023 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh na prerušenie konania a v napadnutom výroku, ktorým žalovanej uložil povinnosť uhradiť žalobcovi náhradu mzdy 4.446,34 eura brutto s 5 % úrokom z omeškania zo sumy 504 eur od 21. apríla 2020 do zaplatenia, zo sumy 1.095,71 eura od 21. mája 2020 do zaplatenia, zo sumy 1.095,71 eura od 21. júna 2020 do zaplatenia, zo sumy 1.095,71 eura od 21. júla 2020 do zaplatenia, zo sumy 655,21 eura od 21. augusta 2020 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, potvrdil (I.), rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým určil, že skončenie pracovného pomeru založeného pracovnou zmluvou medzi žalobcom a žalovanou z 8. júla 2019 na základe oznámenia žalovaného zo 17. marca 2020 je neplatné, zmenil tak, že

žalobu v tejto časti zamietol (II.) a rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania (III.). Svoje rozhodnutie vecne odôvodnil tým, že súd prvej inštancie vo vzťahu k výrokom I. a IV. napadnutých odvolaní žalovanej v posudzovanej veci vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností významných pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby, ako aj na posúdenie opodstatnenosti tvrdení, ktoré uvádzal žalobca a aj žalovaná, pričom po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom, ako aj k správne právnemu posúdeniu veci. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie v celom rozsahu stotožnil (§ 387 ods. 2 CSP) a v podrobnostiach naň odkázal. Podanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku v inom (obdobnom) konaní, nemôže byť dôvodom na prerušenie konania. Predbežnú otázku platnosti rozvázovacej podmienky v pracovnej zmluve bol súd prvej inštancie oprávnený posúdiť a rozhodnúť o nej v prebiehajúcom konaní a to aj s ohľadom na vykonané dokazovanie a osobitosti prejednávanej veci. Prerušenie konania v danom prípade by bolo v rozpore s povinnosťou súdu upravenou v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, v zmysle ktorej je súd povinný prerokovať vec bez zbytočných prietahov a bolo by aj v rozpore so zásadou hospodárnosti konania zakotvenou v čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, čím predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb (porovnaj uznesenie ÚS SR zo dňa 26.5.2022, č. k. IV. ÚS 278/2022). Argumentácii žalobcu s odkazom na záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v uznesení z 20. januára 2021, sp. zn. 5Obdo/48/2020 nemožno priznať úspech, nakoľko v danej veci išlo o súčasne prebiehajúce konania dvoch najvyšších súdnych autorít, preto prerušenie konania malo význam z hľadiska ustálenej súdnej praxe. V konaní bolo nesporným, že žalobca so žalovanou X. júla XXXX uzavrel Pracovnú zmluvu a dohodu o dočasnom pridelení zamestnanca v znení jej dodatkov, na dobu určitú do 31. decembra 2019, s nástupom do práce 8. júla 2019, na základe ktorej bol dočasne pridelený ako vodič na výkon práce k užívateľskému zamestnávateľovi (X., s. r. o.). Z obsahu pracovnej zmluvy uzavretej medzi stranami sporu zároveň vyplynulo, že sa v čl. III. ods. 3.3 dohodli na rozvázovacej podmienke trvania pracovného pomeru k dátumu uvedenému v oznámení užívateľského zamestnávateľa s tým, že splnením rozvázovacej podmienky (t. j. dňom uvedeným v oznámení užívateľského zamestnávateľa) pracovný pomer zanikne k dátumu uvedenému v oznámení užívateľského zamestnávateľa a zároveň, že doba na ktorú sa dočasné pridelenie dohodlo, je doba trvania pracovného pomeru (čl. IV. ods. 4.3 pracovnej zmluvy). Rovnako v konaní nebolo sporné, že žalovaná žalobcovi podaním zo dňa 17. marca 2020 oznámila skončenie pracovného pomeru na dobu určitú (len) z dôvodov rozhodnutia užívateľského zamestnávateľa (X., s. r. o., M.), že 17. marca 2020 sa končí jeho dočasné pridelenie k užívateľskému zamestnávateľovi, a tým dňom aj pracovný pomer založený pracovnou zmluvou a dohodou o dočasnom pridelení zamestnanca s dohodnutým nástupom do práce 8. júla 2019 (teda podľa žalovanej došlo k naplneniu rozvázovacej podmienky upravenej v čl. III., bod 3.3. pracovnej zmluvy). Uvedená podmienka upravená v čl. III., bod 3.3. je podmienkou rozvázovacou v zmysle § 36 ods. 2 Občianskeho zákonníka, teda ide o podmienku, kedy jej splnením už medzičasom existujúce právne účinky právneho úkonu (práva a povinnosti) zaniknú. Splnením rozvázovacej podmienky stráca právny úkon ex nunc bez ďalšieho právne účinky; z uvedeného dôvodu preto potom druhej zmluvnej strane nebolo potrebné oznámiť, že podmienka nastala, resp. že je voči nej uplatňovaná. Tento záver vyplýva napr. aj z rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky z 24. augusta 1999 sp. zn. 2 Cdon 756/97. Ku skončeniu pracovného pomeru medzi žalobcom a žalovaným nemohlo dôjsť „oznámením žalovaného zo 17. marca 2020“, pretože za predpokladu, že by bola rozvázovacia podmienka platná, by k skončeniu pracovného pomeru medzi žalobcom a žalovanou došlo bez ďalšieho už splnením tejto rozvázovacej podmienky. Vo vzťahu k rozvázovacej podmienke a jej platnosti odvolací súd uviedol, že ustanovenie § 58 Zákonníka práce upravuje inštitút dočasného pridelenia. Uvedený inštitút funguje na základe dvoch zmluvných vzťahov, a to na vzťahu medzi zamestnancom a zamestnávateľom/ agentúrou dočasného zamestnávania, a na zmluvnom vzťahu, ktorý je uzatvorený podľa § 58a Zákonníka práce medzi zamestnávateľom/agentúrou dočasného zamestnávania a subjektom, ktorý si zamestnanca dočasne požičiava (užívateľským zamestnávateľom). Medzi zamestnancom a užívateľským zamestnávateľom, ku ktorému je zamestnanec dočasne pridelený, nevzniká pracovný pomer; ide o tzv. pracovnoprávny vzťah sui generis. Zmluva medzi užívateľským zamestnávateľom a dočasne prideleným zamestnancom sa neuzatvára. Náležitosti zmluvy (dohody o dočasnom pridelení) medzi zamestnancom a zamestnávateľom/agentúrou dočasného zamestnávania

upravuje § 58 ods. 5 Zákonníka práce. Jednou z charakteristík pracovnoprávného vzťahu dočasného pridelenia zamestnanca na výkon práce k inému zamestnávateľovi patrí aj to, že skončením vzťahu dočasného pridelenia k inému (užívateľskému) zamestnávateľovi sa nekončí pracovný pomer medzi zamestnancom a zamestnávateľom (agentúrou dočasného zamestnávania). Novelou Zákonníka práce prijatou zákonom č. 14/2015 Z. z. s účinnosťou od 1. marca 2015 bolo v § 58 ods. 5 doplnené ustanovenie, podľa ktorého doba trvania dočasného pridelenia má byť dohodnutá dátumom jeho skončenia (t. j. uvedením konkrétneho dňa, mesiaca a roku) a nie spôsobom, podľa ktorého „skončením dočasného pridelenia sa skončí aj pracovný pomer na určitú dobu“. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal aj na dôvodovú správu k zákonu č. 14/2015 Z. z. (ktorým s účinnosťou dňa 1. marca 2015 bola do § 58 ods. 5 Zákonníka práce doplnená posledná veta), z ktorej vyplýva, že účelom zmeny bolo zabrániť práve situácii, aby sa pracovný pomer nemohol skončiť spôsobom, podľa ktorého skončením dočasného pridelenia sa skončí aj pracovný pomer na dobu určitú. V prípade uzatvorenia pracovného pomeru medzi agentúrou dočasného zamestnávania a zamestnancom na dobu určitú, tak ako v prejednávanej veci, teda nebolo možné dohodnúť dobu trvania pracovného pomeru inak ako uvedením konkrétneho dátumu jeho skončenia (§ 58 ods. 5 Zákonníka práce). V prípade, že dôjde k skončeniu vzťahu dočasného pridelenia k inému (užívateľskému) zamestnávateľovi ešte pred dohodnutou dobou trvania pracovného pomeru uzavretého na dobu určitú medzi zamestnancom a zamestnávateľom/agentúrou dočasného zamestnávania, zamestnávateľ môže ukončiť pracovný pomer dohodu alebo výpoveďou. V Zákonníku práce bol do ustanovenia § 63 ods. 1 písm. b) doplnený samostatný spôsob skončenia pracovného pomeru výpoveďou z dôvodu nadbytočnosti zamestnanca vzhľadom na skončenie dočasného pridelenia pred uplynutím doby, na ktorú sa dohodlo (zmena účinná od 1. septembra 2015). Po skončení dočasného pridelenia teda agentúra dočasného zamestnávania, ak nemá pre zamestnanca prácu (na ktorú by ho dočasne pridělila), môže uplatniť tento výpovedný dôvod, alebo sa so zamestnancom dohodnúť na skončení pracovného pomeru. Vzhľadom na uvedené preto podľa odvolacieho súdu splnením rozvázovacej podmienky a na to nadväzujúcim oznámením žalovanej zo 17. marca 2020 nedošlo ku skončeniu pracovného pomeru žalobcu so žalovanou, pretože pracovný pomer bol dohodnutý na dobu určitú do 18. júla 2020 (v súlade s § 58 ods. 5 Zákonníka práce, v zmysle ktorého v prípade uzatvorenia pracovného pomeru na dobu určitú je potrebné určiť dobu jeho trvania konkrétnym dátumom). Nedôvodná je potom argumentácia žalovanej, že pracovný pomer žalobcu skončil uplatnením rozvázovacej podmienky v nadväznosti na oznámenie užívateľského zamestnávateľa, a to najmä s poukazom na § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, ktorý priamo upravuje osobitný výpovedný dôvod agentúry dočasného zamestnávania v prípade skončenia dočasného pridelenia pred uplynutím dohodnutej doby pracovného pomeru. Odvolací súd uviedol, že aj keď Zákonník práce aplikáciu rozvázovacích podmienok nevyklučuje, nemožno však nimi obchádzať jeho kogentné ustanovenia, ktorými sú § 58 ods. 5 a § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Na uvedenom základe preto súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru o neplatnosti čl. III ods. 3.3 pracovnej zmluvy z X. júla XXXX. Pracovný pomer žalobcu dohodnutý na dobu určitú do XX. júla XXXX, preto do tohto dohodnutého dátumu aj trval, a skončil až uvedeným dňom. Samotné ustanovenie § 77 Zákonníka práce taxatívne vymedzuje spôsoby skončenia pracovného pomeru, v prípade ktorých je možné domáhať sa určenia jeho neplatnosti. Splnenie rozvázovacej podmienky (a ani oznámenie žalovanej zo 17. marca 2020) však nie je možné považovať za spôsob skončenia pracovného pomeru, ktorého neplatnosti by sa žalobca mohol domáhať v zmysle § 77 Zákonníka práce. Odvolací súd ďalej uviedol, že samotné oznámenie o skončení pracovného pomeru, v prípade, ak by aj bola rozvázovacia podmienka dohodnutá platne, by malo len deklaratórny význam, a teda by nemohlo ísť o právny úkon, s ktorým by bolo možné spájať právne následky v podobe skončenia pracovného pomeru. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým tento určil, že skončenie pracovného pomeru založeného pracovnou zmluvou medzi žalobcom a žalovanou z X. júla XXXX, na základe oznámenia žalovanej zo 17. marca 2020 je neplatné, zmenil, a žalobu v tejto časti zamietol, keď v tejto časti žaloba nebola dôvodná, nakoľko nebolo možné domáhať sa neplatnosti skončenia pracovného pomeru oznámením, no tiež aj z dôvodu, že samotné oznámenie v danom prípade nemôže mať za následok skončenie pracovného pomeru. Teda doručenie oznámenia nemá na trvanie pracovného pomeru žiadny vplyv a tento pracovný pomer naďalej trvá, resp. trval aj po doručení predmetného oznámenia, s doručením ktorého právna úprava ani dohoda zmluvných strán v tomto prípade nespájajú žiadne právne následky. Jednou z povinností vyplývajúcich pre zamestnávateľa z pracovného pomeru je

nesporne povinnosť prideľovať zamestnancovi prácu podľa pracovnej zmluvy; a s touto povinnosťou zamestnávateľa korešponduje povinnosť zamestnanca vykonávať podľa pokynov zamestnávateľa osobne práci podľa pracovnej zmluvy v dohodnutej pracovnej dobe a na dohodnutom mieste výkonu práce. O prekážku v práci v zmysle ust. § 142 ods. 3 Zákonníka práce ide vtedy, ak si zamestnávateľ neplní alebo nemôže plniť uvedenú povinnosť, vyplývajúcu mu z pracovného pomeru, prideľovať zamestnancovi prácu podľa pracovnej zmluvy, a to za predpokladu, že zamestnanec je schopný a pripravený túto prácu vykonávať; o prekážku v práci pritom ide bez ohľadu na to, či nemožnosť prideľovať prácu bola spôsobená objektívnou skutočnosťou, poprípade náhodou, ktorá sa zamestnávateľovi prihodila, alebo či ju zamestnávateľ sám svojím konaním spôsobil (prípadné zavinenie zamestnávateľa tu nemá význam). V prípade, že zamestnanec neprestal vykonávať prácu pre zamestnávateľa na základe vlastného rozhodnutia, ale z iniciatívy zamestnávateľa (oznámenie zo 17. marca 2020), môže (ale nemusí) zamestnanec zamestnávateľa vyzvať k plneniu jeho povinností, avšak zamestnanec nebol povinný prideľovanie práce na zamestnávateľovi požadovať, ani sa zdržiavať počas doby, keď zamestnávateľ neplní svoje právne povinnosti, na mieste zamestnávateľom určenom (napr. závery zaujaté v rozsudku Najvyššieho súdu SR z 28. júla 1989, sp. zn. 6 Cz 13/89, uverejnenom v Sbíre súdnych rozhodnutí a stanovisek, roč. 1991, pod č. 43, a v odôvodnení rozsudku Najvyššieho súdu ČR z 25. februára 1997, sp. zn. 2 Cdon 1/97, uverejnenom v časopise Soudní judikatura, roč. 1997, pod č. 76, alebo v odôvodnení rozsudku Najvyššieho súdu ČR z 9. marca 2004, sp. zn. 21 Cdo 2048/2003). Pracovný pomer žalobcu v prejednávacom prípade bol dohodnutý na dobu určitú do XX. júla XXXX (prícom pracovný pomer, vzhľadom na vyššie uvedené, do tohto dohodnutého dátumu aj trval), avšak žalovaná po 17. marci 2020 už žalobcovi prácu neprideľovala a nevyplácala mu ani mzdu. Žalobca oznámil žalovanej listom z 3. apríla 2020, že skončenie pracovného pomeru považuje za neplatné a jeho pracovný pomer trvá a zároveň, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Žalovaná na uvedený list nereagovala, a žalobcovi prácu po 17. marci 2020 a ani neskôr neprideľovala. Žalobcovi tak vznikol nárok na náhradu mzdy pre prekážku v práci na strane zamestnávateľa podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce za obdobie od 18. marca 2020 do 18. júla 2020, čo správne konštatoval aj súd prvej inštancie. Žalobcovi za uvedené obdobie patrí náhrada mzdy vo výške jeho priemerného zárobku, ktorého výšku za použitia § 134 Zákonníka práce správne určil súd prvej inštancie, pričom odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil aj s odôvodnením napadnutého rozsudku v časti priznania úrokov z omeškania. Z hľadiska zákonom vyžadovaných náležitostí na riadne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 220 ods. 2 CSP) možno konštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa všetky zákonom vyžadované náležitosti; z jeho obsahu je zrejmé, čoho sa žalobca podanou žalobou domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy na preukázanie svojich tvrdení označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadrila žalovaná a aké použila prostriedky procesnej obrany. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil, ako aj všetky podstatné dôvody, pre ktoré rozhodol. O trovách prvoinštančného konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 2, § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Žalobca procesne zaviniť zastavenie konania v časti o zaplatenie sumy 819,48 eura brutto s príslušenstvom, keď v tejto časti, rešpektujúc výpočet priemerného mesačného zárobku prezentovaný žalovanou, zobral žalobu späť, nebol tak v tejto časti žaloby procesne úspešný; procesne úspešný nebol ani v časti určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru a žalovaná zase nebola procesne úspešná v časti o zaplatenie náhrady mzdy v sume 4.446,34 eura brutto s príslušným úrokom z omeškania. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, keď ani jedna zo strán nebola v odvolacom konaní plne procesne úspešná.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktoré odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP. Dovolateľ v žalobe uviedol žalobný petit primárny a eventuálny. Dovolateľ tak primárne žiadal, aby súd rozhodol tak, že k skončeniu pracovného pomeru dovolateľa na základe oznámenia žalovanej nedošlo. Eventuálne v prípade, ak by súd posúdil oznámenie ako úkon smerujúci k skončeniu pracovného pomeru, bolo skončenie pracovného pomeru neplatné. Eventuálny petit zodpovedá situácii, ak nie je možné uspokojiť primárny nárok. To znamená, že súd prvej inštancie mohol rozhodnúť v súlade s primárnym alebo s eventuálnym petitom, pričom na

základe svojej právnej úvahy, sa priklonil práve k eventuálnemu petitu žaloby. Dovolateľ v žalobe využil eventuálnu formuláciu petitu z dôvodu absencie ustálenej rozhodovacej praxe súdov v predmete sporu. Argumentácia krajského súdu o čiastočnom úspechu dovolateľa v spore, je nelogická. Napriek tomu, že dovolateľovi bola krajským súdom priznaná náhrada mzdy od žalovanej a skonštatovaná neoprávnenosť spôsobu, akým sa s ním žalovaná pokúsila ukončiť pracovný pomer, krajský súd v rozsudku celkom nepochopiteľne skonštatoval len jeho pomerný úspech v konaní a nepriznal mu náhradu trov konania. Krajský súd napriek tomu, že implicitne uznal oprávnenie dovolateľa viesť spor, keď mu priznal právo na náhradu mzdy, celkom nepochopiteľne mu nepriznal aj právo na náhradu trov konania od žalovanej. Rozhodnutím o nepriznaní náhrady trov konania, rozhodol krajský súd v rozpore so sankčnou funkciou trov konania (pri aplikácii princípu procesnej zodpovednosti za zavinenie). Krajský súd mal preto pred zmenou výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie prihliadnuť aj na to, že súdny spor by nikdy nebol vznikol, ak by žalovaná svojvoľne neprestala pridelať dovolateľovi prácu v zmysle pracovnej zmluvy a nepokúsila s ním skončiť pracovný pomer na základe oznámenia. Dovolateľ tiež uviedol, že došlo zároveň k diskrepancii v rozhodovacej praxi krajského súdu v obdobných veciach, ktoré viedlo k porušeniu princípu právnej istoty dovolateľa, ako základného nosného princípu CSP a súčasti práva na spravodlivý súdny proces, keďže krajský súd v obdobnej veci v konaní vedenom pod sp. zn. 6CoPr/2/2021 rozhodol rozsudkom z 31. augusta 2022 tak, že v plnom rozsahu potvrdil prvostupňový rozsudok (sp. zn. 19Cpr/14/202), ktorý bol identický ako rozsudok súdu prvej inštancie vo veci dovolateľa. Dovolateľ sa nestotožnil s odôvodnením krajského súdu len o čiastočnom úspechu v spore, pretože krajský súd nevzal pred rozhodnutím o zmene výroku III. o nepriznaní nároku na náhradu trov konania do úvahy všetky aspekty. Vzhľadom na vyššie uvedené sa dovolateľ domnieval, že zo strany krajského súdu došlo nesprávnym procesným postupom k porušeniu práva na spravodlivý proces v rozsahu výroku č. III. rozsudku. Dovolateľ zdôraznil, že nenamieta rozhodnutie krajského súdu v ostatných častiach výroku I. a II. Na základe uvedených skutočností tak dovolateľ navrhol, aby najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vrátil ho na ďalšie konanie a zaviazal žalovanú na náhradu trov odvolacieho konania.

4. K podanému dovolaniu sa vyjadrila aj žalovaná, ktorá uviedla, že žalobca nevymedzil dovolací dôvod spôsobom podľa ustanovenia § 431 ods. 2 CSP. V dovolaní uviedol, že dovolacím dôvodom má byť nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorým znemožnil žalobcovi výkon jeho procesných práv do takej miery, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, no túto vadu nevymedzil spôsobom, že by identifikoval (i) nesprávny procesný postup súdu, (ii) znemožnenie výkonu procesných práv žalobcovi v značnej miere ani (iii) porušenie práva na spravodlivý proces. Samotný nesúhlas a nestotožnenie sa s rozsudkom odvolacieho súdu nie je dovolacím dôvodom podľa CSP. Žalovaná poukázala aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 18. augusta 2020 sp. zn. 1Cdo/215/2018, ako aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29. apríla 2024 sp. zn. 9CdoPr/12/2023. Žalovaná uviedla, že prípustnosť dovolania nebola odôvodnená, resp. žalobca uviedol s ohľadom na obsah dovolania nesprávny dovolací dôvod (§ 420 písm. f) CSP namiesto § 421 ods. 1 CSP). Žalobca nemal v konaní plný procesný úspech, to znamená, že jeho úspech bol len čiastočný. Je potom na rozhodnutí súdu, či náhradu trov konania pomerne rozdelí alebo vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Žalobca sa žalobou domáhal určenia, že k skončeniu pracovného pomeru oznámením žalovanej zo 17. marca 2020 nedošlo, eventuálne, že skončenie pracovného pomeru je neplatné. Žalobca nebol procesne úspešný v časti určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru oznámením žalovanej zo 17. marca 2020, nakoľko odvolací súd priznal žalobcovi nárok na náhradu mzdy pre prekážky v práci na strane zamestnávateľa, t.j. na základe iného právneho titulu, než z dôvodu neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Žalobca ďalej spôsobil aj zastavenie konania v časti o zaplatenie 819,48 eura s príslušenstvom. Tieto skutočnosti dostatočne odôvodňujú rozhodnutie odvolacieho súdu o nepriznaní trov konania žalobcovi. Odvolací súd postupoval v súlade s ustanoveniami § 255 ods. 2 a § 256 ods. 1 CSP pri rozhodovaní o trovách konania. Dovolací dôvod podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP tak nebol naplnený. Na základe uvedených skutočností žalovaná navrhla, aby najvyšší súd podané dovolanie ako neprípustné odmietol alebo v súlade s ustanovením § 448 CSP ako nedôvodné zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“ resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1

CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

12. Predmetom dovolacieho prieskumu je napádané rozhodnutie odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania a odvolacieho konania (výrok III. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania). Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou civilného sporového konania, a ako také spadá pod čl. 46 ods. 1 ústavy (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, ďalej len „ústava“), prostredníctvom ktorého sa zaručuje každému základné právo na súdnu ochranu. Všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo strany sporu na súdnu ochranu. Či je základné právo na súdnu ochranu naplnené reálnym obsahom (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 4 ústavy), určuje zákonná úprava náhrady trov konania obsiahnutá v procesnom predpise, ktorú treba vykladať v súlade s vymedzeným obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu. Obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je ratio materiae aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins proti Spojenému kráľovstvu z 23. septembra 1997).

13. Za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí, možno považovať rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, preto je preskúmateľné v dovolacom konaní v zmysle § 420 CSP (I. ÚS 387/2019, I. ÚS 275/2018).

14. V sporovom konaní je rozhodovanie o trovách konania založené na zásade úspechu v spore vyplývajúcej z § 255 CSP, ktorá sa uplatní tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré jej vznikli. Uvedená zásada je doplnená zásadou zodpovednosti za zavinenie vyplývajúca z § 256 ods. 1 CSP. Uvedená zásada znamená, že trovy je povinná nahradiť tá zo strán, ktorá zavinila, že vznikli.

15. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v náleze sp. zn. IV. ÚS 480/2018 k ústavno-konformnej interpretácii ustanovenia § 256 ods. 1 CSP vyslovil, že ak má byť rozhodnuté podľa § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku treba mať na pamäti, že nárok na náhradu trov konania je nárokom, ktorý má oporu v ustanoveniach práva procesného a nie práva hmotného. Preto tiež o otázke, či strana sporu zavinila, že konanie bolo zastavené, možno uvažovať len z hľadiska procesného; dôvodnosť žaloby súd nemá skúmať z hľadiska hmotného práva. Rozhodnutie o trovách konania však nemá byť výsledkom mechanického posudzovania zavinenia či úspechu v procese, ale celkovým zhodnotením okolností prípadu.

16. Dovolací súd považuje za podstatné uviesť, že z obsahu podaného dovolania nepochybne vyplýva (§ 124 ods. 1 CSP), že základom žalobcom podaného dovolania je jeho nesúhlas s právnym posúdením veci zo strany odvolacieho súdu (§ 421 CSP), ktoré formálne podriadil pod § 420 písm. f) CSP.

17. Dovolateľ bol názoru, že argumentácia odvolacieho súdu o čiastočnom úspechu žalobcu v spore je nelogická, krajský súd nevzal pred rozhodnutím o zmene výroku III. o nepriznaní nároku na náhradu trov konania do úvahy všetky aspekty, rozhodnutím o nepriznaní náhrady trov konania odvolací súd rozhodol v rozpore so sankčnou funkciou, neprihliadol na skutočnosť, že súdny spor by nikdy nevznikol, ak by žalovaná svojvoľne neprestala prideľovať prácu dovolateľovi a tiež došlo k rozdielnosti v rozhodovacej praxi krajského súdu v obdobných veciach.

18. Dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že prípustnosť dovolania v trovách konania podľa § 421 ods. 1 CSP je v zmysle § 421 ods. 2 CSP vylúčená, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP a nakoľko v § 357 písm. m) CSP je uvedené uznesenie o nároku na náhradu trov konania, potom je v zmysle § 421 ods. 2 CSP vylúčená prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o trovách konania (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/71/2019, 7Cdo/276/2019, uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 56/2017 bod 27 a pod.). Právne posúdenie veci dovolateľom formálne podriadené pod § 420 písm. f) CSP nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t. j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neumožňuje právnym posúdením (1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/70/2014).

19. Pokiaľ dovolateľ vyvodil prípustnosť podaného dovolania aj z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a namieta odôvodnenie rozsudku krajského súdu vo výroku III. týkajúci sa trov prvoinštančného a

odvolacieho konania, tak dovolací súd konštatuje, že nezistil, že by odvolací súd rozhodnutie o trovách konania riadne neodôvodnil. Odvolací súd v bodoch 33. a 34. rozsudku v súlade so zákonom primerane svoje rozhodnutie odôvodnil a možno konštatovať, že odvolací súd neopomenul vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo. Z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

20. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu v časti, v ktorej namietal vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, a v časti, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

21. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.